

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/18/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0018208194
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:0018208194.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore žalobkyne: X. T., C. XX, O. L. M., proti žalovanému: I. O. T., G., X. XX, J., zastúpenému B. & B. D..O..M., W.: XX XXX XXX, D. XX, J., o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 140 eur, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 06.02.2020, č.k. 19C/13/2019-102, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e a v e c v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 06.02.2020, č.k. 19C/13/2019-102, zamietol žalobu a žalovanému priznal voči žalobkyni náhradu trov konania, a to trov právneho zastúpenia v sume 96,02 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenou pôvodne Okresnému súdu Michalovce dňa 18.09.2018 domáhala voči žalovanému zaplatať istiny 140 eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne od 02.03.2016 do zaplatať titulom vydania bezdôvodného obohatenia a náhrady trov konania. Dôvodila, že v exekučnej veci oprávnenej spoločnosti G., D..O..M., sp. zn. EX 29257/12, od nej žalovaný vymohol sumu 140 eur, ktorú splácala po dobu 14 mesiacov v mesačných splátkach po a 10 eur. Následne Okresný súd Michalovce uznesením zo dňa 03.12.2014, sp. zn. 15Er/761/2012, exekúciu zastavil z dôvodu jej neprípustnosti, ktoré uznesenie v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach, č.k. 16CoE/22/2015-60, nadobudlo právoplatnosť dňa 02.03.2016. Žalovaný jej dňa 24.06.2016 predložil vyúčtovanie exekučného konania, z ktorého vyplynulo vymoženie sumy 140 eur, na ktorej zaplatať ho žalobkyňa vyzvala listom zo dňa 03.09.2018.

3. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že Okresný súd Michalovce poveril dňa 15.01.2013 žalovaného vykonaním exekúcie sp. zn. 15Er/761/2012 (EX 29287/12), č. poverenia XXXX*XXXXXX, na základe vykonateľného rozhodnutia Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s. zo dňa 31.05.2011, sp. zn. SR 04032/11, v prospech oprávneného G., D..O..M.; jej predmetom bolo vymoženie povinnosti v sume 327,21 eura s príslušenstvom, trov konania v sume 262,96 eura a trov exekúcie. Žalobkyňa prevzala dňa 20.02.2013 upovedomenie o začatí exekúcie zo dňa 11.02.2013, vrátane exekučného titulu, pričom proti nemu nevzniesla námietky. Okresný súd Michalovce uznesením zo dňa 03.12.2014, č.k. 15Er/761/2012-21, vyhlásil exekúciu vykonávanú žalovaným pod sp. zn. EX 29287/12 za neprípustnú, túto zastavil s tým, že o trovách konania bude rozhodnuté samostatným uznesením; uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 02.03.2016. Podľa vyúčtovania exekučného konania zo dňa 24.06.2016 bola na vymáhanú pohľadávku vymožená suma 140 eur, z toho suma 102,56 eura predstavovala nárok oprávneného a suma 37,44 eura trovy súdneho exekútora.

4. Zistený skutkový a právny stav konajúci súd posúdil podľa ustanovení § 451 ods. 1, ods. 2, § 456 veta prvá zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 3, § 46, 196 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) a dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť. Konajúci súd v časti žaloby o zaplatenie sumy 102,56 eura prihliadal na námietku žalovaného o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie, ktorú odôvodnil tým, že predmetnú sumu bezprostredne po vymožení poukázal oprávnenému, čo napokon žalobkyni oznámil v rámci konečného vyúčtovania; preto si mala žalobkyňa uplatniť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v tejto časti voči oprávnenému z exekučného konania.

5. Pokiaľ išlo o nárok na zaplatenie sumy 37,44 eura, súd prvej inštancie konštatoval, že táto zodpovedala trovám exekúcie priznaným žalovanému súdnym rozhodnutím po zastavení exekúcie, a preto nárok i v tejto časti vyhodnotil za nedôvodný. Stotožnil sa pritom s argumentáciou žalovaného, ktorý s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/199/2009 a sp. zn. 6MCdo/4/2011, uviedol, že vzhľadom na jeho postavenie v exekučnom konaní ako verejného činiteľa, nevzniká medzi ním a účastníkmi exekučného konania súkromnoprávny vzťah, a preto si títo voči nemu v zásade nemôžu uplatňovať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, s výnimkou prípadu predpokladaného nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 165/2012, t.j. ak by boli trovy exekúcie vymožené v rozpore so zákonom alebo nad jeho rámec, k čomu však v danom prípade nedošlo, nakoľko žalovaný vykonal exekúciu na základe poverenia na vykonanie exekúcie až do jej zastavenia legitímne, a preto žalovanému v súlade s § 196 Exekučného poriadku prináležala za jej výkon odmena.

6. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal proti neúspešnej žalobkyni náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia v plnej výške.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f) a h) C.s.p. a žiadala ho zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Napadnutý rozsudok považovala za nezákonný, zjavne neodôvodnený, formalistický, nezohľadňujúci jej argumenty, ani okolnosti predmetnej veci, a tak nespĺňajúci kvalitatívne ústavné požiadavky na súdnu ochranu. Namietala, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádzal z neúplne zisteného skutkového stavu, ktorý sa prejavil následne v nesprávnom právnom posúdení veci.

8. Žalobkyňa poukázala na rozsudok Krajského súdu v Bratislave vo veci sp. zn. 2Co/387/2015, zdôrazňujúc pritom právny názor vyjadrený Ústavným súdom Slovenskej republiky v náleze, sp. zn. II. ÚS 165/2012. V jeho zmysle sa na súdneho exekútora pri výkone exekučnej činnosti vzťahuje aj právny režim náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), nakoľko tento sa ako predstaviteľ verejnej moci podieľa na plnení pozitívneho záväzku štátu v súvislosti s realizáciou základných práv účastníkov exekučného konania. Pokiaľ však išlo o postavenie súdneho exekútora vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania, prevažuje aspekt jeho postavenia ako osoby vykonávajúcej slobodné povolanie, ktorá má ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania a ktorej majetkové práva môžu byť rozhodovaním orgánov verejnej moci dotknuté. Následne, s poukazom na ustanovenia § 3, § 4, § 30 ods. 1 a ods. 4 Exekučného poriadku a tiež na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2MCdo/16/2011, žalobkyňa uviedla, že žalovaný si ako súdny exekútor bol vedomý toho, že je vylúčený z vykonávania exekúcie vedenej pod sp. zn. EX 29257/12, napriek tomu však od nej, ako právne nevzdelanej osoby, žijúcej na hranici životného minima, neoprávnene prijal sumu 140 eur. Jeho konanie tak bolo nielen v rozpore so zákonom, ale aj s dobrými mravmi. Týmito okolnosťami ako hlavnými dôvodmi jej žaloby sa však konajúci súd vôbec nezaoberal.

9. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne považoval napadnutý rozsudok za správny tak po skutkovej, ako aj právnej stránke a navrhol ho potvrdiť a priznať mu proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Mal za to, že žalobkyňa sa podaným odvolaním snažila spochybníť legitímnosť rozsudku výlučne z dôvodu jej nespokojnosti s výsledkom sporu; tvrdenia a námietky v ňom uvedené pritom nepredniesla v konaní pred súdom prvej inštancie. Žalovaný zdôraznil, že žalobkyňa si od počiatku uplatňovala žalobný nárok z titulu bezdôvodného obohatenia, a nie z titulu náhrady škody,

s ktorou argumentáciou sa súd prvej inštancie plne stotožnil, pričom rozhodnutie vo veci samej v dostatočnej miere odôvodnil, poskytujúc v ňom odpovede na všetky zásadné námietky a argumenty. V ďalšom žalovaný odkázal na doterajšiu argumentáciu prezentovanú v konaní pred súdom prvej inštancie.

10. Žalobkyňa v odvolacej replike zotrvala na svojom odvolaní. Uviedla, že žalovaný ako právne vzdelaná osoba, mal od počiatku vedomosť, že nemôže vykonávať exekúciu v prospech oprávnenej spoločnosti G., D..O..M., keďže v minulosti mal s predmetnou spoločnosťou uzavretý pracovný pomer a požíval od nej pôžitky zo závislej činnosti; žalovaný preto nemal ani požiadať o udelenie poverenia na vykonanie predmetnej exekúcie. Vzhľadom na uvedené bola podľa mienky žalobkyne daná jeho zodpovednosť, a nie zodpovednosť štátu, a tým i jeho povinnosť vymoženú sumu vrátiť. Poukázala pritom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci, sp. zn. 3Cdo 75/2015, v zmysle ktorého zodpovednosť súdneho exekútora za škodu podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ktorá bola spôsobená súdnym exekútorom pri výkone exekučnej činnosti, sa vzájomne nevylučujú.

11. Žalovaný v odvolacej duplike zotrval na svojich dovtedajších vyjadreniach, opätovne zdôrazňujúc nedostatok jeho pasívnej vecnej legitímácie, keďže žalovaný sumu sčasti poukázal v prospech oprávneného v exekučnom konaní, a preto sa žalobkyňa mala s prípadným nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia obrátiť na neho. Žalovaný zdôraznil, že hoci žalobkyňa neuvádzala skutočnosti ohľadne jeho možnej zaujatosti z dôvodu, že bol zamestnancom oprávneného v exekučnom konaní, jej námietku považoval za bezpredmetnú; vykonaním exekúcie ho poveril exekučný súd, ktorý predtým preskúmal i jeho prípadnú nestrannosť. Žalobkyňou označené rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky boli podľa mienky žalovaného vo veci irelevantné, keďže v konaní sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia, a nie náhrady škody.

12. Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobkyne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a contrario a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. V skúmanej veci bol predmetom konania nárok žalobkyne na zaplatenie sumy 140 eur s príslušenstvom, ktorý konajúci súd posúdil ako nárok z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, a preto zameral dokazovanie na zisťovanie splnenia základných predpokladov v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka. Dospel pritom k záveru, že v časti zaplatenia sumy 102,56 eura žalobkyňa uplatnila svoj nárok voči osobe, ktorá nie je nositeľom tvrdenej hmotnoprávnej povinnosti, pričom v časti zaplatenia sumy 37,44 eura nepreukázala, že sa žalovaný dopustil neoprávneného prospechu na jej úkor z dôvodu jeho postavenia ako súdneho exekútora, nakoľko medzi ním a žalobkyňou neexistoval súkromnoprávny vzťah zakladajúci bezdôvodné obohatenie. Podotkol súčasne, že súdny exekútor vykonával exekúciu v súlade s poverením exekučného súdu, a preto mu za výkon tejto činnosti patrí odmena. Správnosť uvedených záverov konajúceho súdu napadla odvolaním žalobkyňa, považujúc ich zdôvodnenie za nepreskúmateľné, nepresvedčivé, nezohľadňujúce ňou uvádzanú argumentáciu, a tak vychádzajúce z nesprávne zisteného skutkového stavu, ktorý následne vyústil do nesprávneho právneho posúdenia veci. Uvedenej odvolacej argumentácii musel odvolací súd priznať úspech.

14. Vychádzajúc z obsahu žaloby žalobkyňa žiadala zaplatenie sumy 140 eur s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že túto sumu vymohol od nej žalovaný, poverený vykonávaním exekúcie vo veci sp. zn. Ex 29257/12, neoprávnene, nakoľko Okresný súd Michalovce uznesením zo dňa 03.12.2014, č.k. 15Er/761/2012-21, predmetnú exekúciu pre jej neprípustnosť zastavil. Žalobkyňa v podaní zo dňa 20.01.2020 a zo dňa 31.01.2020, a teda nie až v odvolaní (ako nesprávne namietal žalovaný), doplnila, že žalovaný konal v rozpore so zákonom a s dobrými mravmi, keď vôbec požiadal exekučný súd o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, keďže predtým pracoval u oprávneného z exekučného konania (spoločnosť G., D..O..M.), ktorú okolnosť vyhodnotil Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 2MCdo 16/2011 za okolnosť vylučujúcu ho z jej vykonávania (len v konaní vedenom na exekútorskom úrade I.. T. pod sp. zn. Ex 10067/09 - pozn. odvolacieho súdu) v zmysle § 30 ods. 1 Exekučného poriadku. Protiprávnosť jeho konania mala spočívať i v tom, že vedel o neplatnosti exekučného titulu. Vzhľadom na to, že žalovaný od nej vymohol sumu 140 eur s vedomím, že koná protiprávne, mala žalobkyňa za to, že je daná jeho zodpovednosť za

také konanie, ktorým ju navyiac poškodil. Vychádzajúc z uvedených skutkových tvrdení žalobkyne možno usudzovať, že žalobkyňa nimi namietala protiprávnosť konania žalovaného spočívajúceho v tom, že hoci nebol v exekučnom konaní nestranný pre jeho pomer k oprávnenému, pričom mal i vedomosť o neplatnosti exekučného titulu, požiadal súd o udelenia poverenia, pričom následným výkonom exekúcie jej spôsobil škodu (úbytok na majetku) v sume celkom 140 eur. Žalobkyňa si teda uplatňovala voči žalovanému ako pasívne vecne legitimovanému nárok majúci základ v jeho zodpovednosti za škodu, a nie v bezdôvodnom obohatení, ako nesprávne vyhodnotil súd prvej inštancie, ktorý sa skutkovými tvrdeniami žalobkyne v tomto smere vôbec nezaoberal, tieto nijako neposudzoval a ich opodstatnenosť nevyhodnotil. Treba potom prisvedčiť námietke žalobkyne, že išlo o nosnú časť jej argumentácie, nakoľko na jej základe vyvodzovala zodpovednosť žalovaného za škodu podľa ňou citovaných ustanovení Exekučného poriadku; rozhodnutie konajúceho súdu nespĺnilo požiadavku dostatočne odôvodneného a konzistentného súdneho rozhodnutia.

15. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej konštantnej judikatúre pritom uvádza, že všeobecný súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia nekoherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí súd dbať na jeho celkovú presvedčivosť, čo predpokladá, aby sa všeobecný súd v odôvodnení rozhodnutia v potrebnom rozsahu zaoberal a vysporiadal s myšlienkovými konštrukciami, na ktorých je založená argumentácia strany sporu a nadväzne na to sa s nimi buď stotožnil, alebo ich vyvrátil, resp. spochybnil. Iba takýto prístup môže zodpovedať kritériám riadneho odôvodnenia rozhodnutia ako jedného zo základných atribútov spravodlivého procesu (viď nález zo dňa 10.12.2009, sp. zn. IV. ÚS 296/09).

16. Odvolací súd ďalej udáva, že § 33 ods. 1 Exekučného poriadku účinný v rozhodnom čase, upravoval zodpovednosť súdneho exekútora za škodu, ktorú spôsobil on alebo jeho zamestnanec pri výkone činnosti upravenej Exekučným poriadkom; tá je pritom koncipovaná ako objektívna, t.j. bez ohľadu na zavinenie. Je nesporné, že súdny exekútor v exekučnom konaní vykonáva úlohy štátneho orgánu, a tak sa podieľa na realizácii základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Na súdneho exekútora vykonávajúceho exekučnú činnosť treba preto hľadieť ako na orgán, ktorému je zverený výkon verejnej (štátnej) moci v rozsahu ustanovenom zákonom (Exekučný poriadok). Vzhľadom na postavenie súdneho exekútora pri vykonávaní exekučnej činnosti, na jeho strane nemôže v zásade dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka (k tomu aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 3Cdo 199/2009); do úvahy potom prichádza jeho prípadná zodpovednosť v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, resp. zodpovednosť štátu v režime zákona č. 514/2003 Z.z. Exekučný poriadok, ani zákon č. 514/2003 Z.z. pritom nestanovujú prioritu alebo výlučnosť zodpovednosti za škodu podľa niektorého z nich; obe zodpovednosti stoja vedľa seba a závisí výlučne na rozhodnutí poškodeného, či bude náhradu škody žiadať podľa zákona č. 514/2003 Z.z. alebo či svoj nárok uplatní priamo od súdneho exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku (k tomu rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 3Cdo 75/2015).

17. S poukazom na vyššie uvedené, v procesnej situácii, keď žalobkyňa, ktorá síce poukazovala na status súdneho exekútora ako verejného činiteľa, vymedzila skutkový rámec jej nároku ako nároku vyplývajúceho z protiprávneho konania žalovaného, ktorého priamym dôsledkom mal byť vznik škody v sume 140 eur, konajúci súd mal skúmať, či žalobou uplatnený nárok nevyplýval zo vzťahu zodpovednosti žalovaného ako súdneho exekútora za škodu spôsobenú účastníkovi exekučného konania (žalobkyni ako povinnej) v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, účinného v rozhodnom čase; treba podotknúť, že v takom prípade by bola nepochybne daná pasívna vecná legitimácia žalovaného v spore. Tým, že súd prvej inštancie žalobu žalobkyne z tohto aspektu neposudzoval, nezohľadňujúc pritom ňou uvádzané skutkové tvrdenia, jeho rozhodnutie treba považovať nielen za dostatočne neodôvodnené, ale i za predčasné, a preto i za vecne nesprávne.

18. Vychádzajúc z vyššie uvedeného a jeho sumarizáciou dospel odvolací súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nezodpovedá požiadavkám kladeným na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ktoré by bolo konzistentné a dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na relevantné právne a skutkovo súvisiace otázky vo vzťahu k žalobkyňou uplatnenému nároku na náhradu škody. Konajúci súd pochybil, pokiaľ neprihliadal na skutkové tvrdenia žalobkyne, ktorými odôvodňovala uplatnený nárok, tieto nijako neposudzoval a ich opodstatnenosť nevyhodnotil, a preto treba považovať jeho

rozhodnutie zatiaľ za predčasné, a tým za vecne nesprávne. Svojim nesprávnym procesným postupom zároveň konajúci súd znemožnil žalobkyni uskutočňovať jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nakoľko uvedené nedostatky nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) C.s.p. zrušil a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ňom bude súd prvej inštancie povinný riadiť sa vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým je v zmysle § 391 ods. 2 C.s.p. viazaný. Súd prvej inštancie vec opätovne prejedná, zohľadniac pritom skutkové tvrdenia žalobkyne, ktorými odôvodňovala protiprávnosť konania žalovaného vedúceho ku vzniku škody v sume 140 eur, t.j. z aspektu jeho zodpovednosti za škodu podľa ustanovení Exekučného poriadku, čo predpokladá skúmanie jednotlivých predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu, v rozsahu potrebnom vykonať dokazovanie na posúdenie dôvodnosti žaloby žalobkyne, vykonané dôkazy vyhodnotí v zmysle § 191 ods. 1 C.s.p. a na ich základe ustáli skutkový stav potrebný pre svoje rozhodnutie. Následne svoje závery o skutkových zisteniach a právnom posúdení veci odôvodní spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2 C.s.p. tak, aby bolo v plnej miere naplnené právo strán sporu na spravodlivé súdne konanie.

19. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci rozhodne i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 262 ods. 1, § 396 ods. 3 C.s.p.). Odvolací súd pritom podotýka, že rozhodovanie o náhrade trov konania v konečnom rozhodnutí predpokladá rozhodnutie len o nároku na náhradu trov konania, a nie aj o jeho výške.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).